

«технологіям» самореалізації в інших лініях життя. Створення необхідних умов самореалізації особистості передбачає, що по-перше, державні програми подолання умов нерівності у отриманні освіти, по-друге, створення умов особистісно-орієнтованого навчання, по-третє, розробку концепції успішності навчання у переході від репродуктивних технологій до інноваційного креативного стилю життя.

Література

1. Чурекова Т.М., Назимок В.Л. К вопросу о самореализации личности школьника // Мир психологии. – 2005. – №1 (41). – 242-248 с.
2. Гавриленко І.М., Скін О.Л. Соціологія освіти. – Запоріжжя., 1998. – 396 с.

Люшня М.М.

студент магістратури факультету
соціології та управління ЗНУ

СУЧАСНА КОНЦЕПЦІЯ ОСВІТИ

Проблема освіти є головною темою суспільних дискусій, яка привертає увагу наукової громадськості України зокрема, і всього світу в цілому.

Проблема освіти знаходиться у ряді глобальних проблем людства. Саме освіта і насамперед вища, грає винятково важливу роль у сучасному житті нашої цивілізації. Інтелектуальний потенціал нації, що у першу чергу створюється системою освіти, стає визначальним фактором прогресивного розвитку країн і народів. Сучасна освіта багато в чому визначає завтрашній і післязавтрашній день суспільства: яким він буде і яке місце займе у твердій конкурентній боротьбі у світі, що будуть уявляти собою його громадяни.

«Сфера освіти – частина культури, що забезпечує трансляцію накопиченого суспільством соціально значимого досвіду. Освіта залежить від типу суспільства, етапу його розвитку, але і саме істотно впливає на нього» [1;155].

Античні філософи розглядали освіту, як умову формування людини, її руху до «ідеального буття». У середні століття, в умовах іншої, релігійної культури, освіта стає іншою. Крім трансляції накопиченого досвіду, вона виконує ще одну функцію – виховує людини-християнина.

У XVII-XVIII століттях система освіти ставила за мету – підготовку фахівця, професіонала. У XXI столітті почався період переорієнтації цілей і задач минулого, культ фахівця став відходити на другий план, на першому місці стоїть задача «сформувати» людину що вміє вчитися, творчо мислити, готову до зміни виду діяльності, професії. Традиційні цілі, зміст і форми утворення стали неефективними. Виникає потреба в новій сучасній концепції освіти [2;36].

Концепції утворення спираються, як правило, на представлення й ідеали людини. Сучасна філософія освіти формує новий образ людини. Відбувається зміна антропологічних основ у вченні про людину. Освітня людина – це не стільки «людина яка володіє знаннями», скільки підготовлена до життя особистість, що орієнтується в складних проблемах сучасної культури, здатна осмислити своє місце у світі. Характерна риса сучасного світу – це невизначеність, різноманіття зв'язків. Щоб успішно орієнтуватися в цих умовах, потрібно нестандартність мислення, здатність до дискусій, відмовлення від зубріння і завчання. Виходить, сучасне життя жадає від людини, по-перше, глибоких професійних знань, по-друге, готовності до кількаразової зміни своєї діяльності, переходу до нового. Потрібна здатність до самонавчання, безупинному навчанню. Освіта повинна створити умови для формування вільної особистості.

Ринок виступає природним регулятором суспільних відносин і особистісних устремлінь у стабільному й економічно розвинутому суспільстві. У країні де панує нецивілізований ринок, відношення попиту та пропозиції на ринку освітніх послуг носить деформований характер. Виникає гостре соціальне протиріччя між проголошуваними правами на волю вибору і реальної економічною гарантованістю цих прав суспільством.

Завершуючи аналіз сучасних проблем у сфері освіти, можна підкреслити, що розвиток творчих здібностей особистості є найважливішою місією, що стоїть перед сучасною освітою. Вона органічно сполучається з підготовкою людини до життя в стрімко мінливому світі. Як вважають американські фахівці в найближчому майбутньому протягом життя прийдеться 3-5 разів змінювати професію, це концепція навчання на протязі всього життя.

Виходить, що зміст сучасної парадигми освіти можна лаконічно сформулювати так: освіта – це творчість. А орієнтація на творчість вимагає докорінно змінювати сам спосіб побудови навчальних предметів, що б їхнє освоєння було одночасно і формуванням здатності до справжнього мислення. Тільки при такій структурі навчального процесу студент у відведений термін зможе підключитися до сучасної культури, оволодіти накопичені людством традиції, цінності, знання.

Освіта – процес принципово двосторонній: спрямований не тільки на світ, але і на самого себе, на людину, студента.

Література

1. Садівничий В.А. Університети. Теперішнє. Майбутнє. – М., 2000. – 350 с.
2. Сиземская И.Н. Проблемы образования и воспитания // Философия науки. – 2002. – №5. – 35-38 с.

Мартинюк С.Є.
к.філос.н

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ НОМО INTELLIGENS

Декілька десятиліть тому фахівці зафіксували початок нового етапу розвитку людства, який характеризувався як інформаційний. Він відзначався цілою низкою принципових перетворень у структурі самої людини та її здібностях, якісними змінами у процесах її життєдіяльності, наслідком яких став і загальноцивілізаційний зсув. Певно, що людство в цілому не відчувало миттєвих змін, а деякі культури та країни і зараз не мають яскраво виявлених тенденцій розвитку інформаційного суспільства через багатополюсність світового розвитку та його багатовекторний характер.

Та генеральні тенденції інформаційних перетворень виявилися такими потужними, що у досить короткий час перетворилися на загальноцивілізаційний напрямок руху людства. Його перспективи долали найсміливіші припущення та прогнози науковців і філософів, що прагнули не тільки створити футурологічно орієнтовану модель цього майбутнього, але і передбачити можливі проблеми, з якими могло чи повинно було зіткнутися людство найближчим часом.

Але зорієнтованість людства на технічну та технологічну досконалість, на розвиток середовища власного існування прискорила формування кризи у тих галузях людської діяльності, які були пов'язані із дослідженнями самої людини. Перші ознаки цієї галузевої кризи дали свої ознаки ще у 1976 році, коли у Лос-Анжелесі страйкували лікарі. Всупереч усім прогнозам, під час цього страйкування смертність серед населення міста знизилася на 18 (!) відсотків. Що це – випадок, закономірність чи ознаки кризи, до якої медицина наближалася ще наприкінці ХХ століття?

Справа в тому, що величезний досвід, накопичений світовою медициною у галузі лікування найрізноманітніших хвороб, на сьогодні